

Desăvârșirea și ziua ispășirii – noțiuni inseparabile

21 iulie 2004

Gili Cârstea

Zilele trecute vorbeam despre poziția unui savant adventist, predominantă în corpul pastoral, asupra desăvârșirii. Fundamentul acestei concepții este o greșită interpretare a naturii păcatului, vinovată și pentru alte aberații majore în adventism, cum este credința despre pedeapsa lui Dumnezeu.

Ei cred că păcatul este o consecință naturală a despărțirii de Dumnezeu, o stare în care se nasc toți oamenii. Deoarece această stare va exista până la revenirea lui Hristos, înseamnă că păcatul va exista până atunci.

Este adevărat că păcatul este consecința naturală a despărțirii de Dumnezeu și că toți oamenii se nasc în această stare. Ființele create nu pot trăi în neprihănire dacă natura lor nu este unită cu natura divină. Guvernarea divină a fost atacată de Lucifer exact în acest punct nevralgic. El a convins milioane de îngeri că unirea aceasta este o unealtă a sclaviei, un sistem de supraveghere și control. În realitate, unirea era interfața lor la viață, neprihănire și fericire. Fără locuirea Duhului Sfânt în ele, ființele inteligente nu pot trăi în neprihănire, oricât de mult ar dori.

Nu suntem de acord că această stare de separare va exista până la revenirea lui Hristos. Este cea mai serioasă provocare din istoria adventismului. Ea neagă doctrina sanctuarului, care este fundamentul credinței advente. Această teologie a noului legalism nu vede nici un loc pentru ziua ispășirii, lucrarea fundamentală a întregului ciclu al planului de mântuire. Acest popor s-a născut în doctrina sanctuarului. Ei au înțeles că există deosebiri majore între lucrarea din cursul anului, în care erau mărturisite păcatele, și ziua ispășirii, când păcatele respective erau șterse. Ei au perceput geniul economiei iudaice, în care sanctuarul era întinat zilnic, prin mărturisire, iar la sfârșitul anului era curățit.

Insistând decenii întregi doar asupra perioadei de 2300 de zile și neglijând fatal legătura ei cu inima omenească, doctrina sanctuarului a devenit, cum era și normal, „searbădă, uscată și nefolositoare,” așa cum o califică un critic evanghelic. Nu este de mirare că generații de profesori adventiști au evitat-o, alții au ironizat-o, iar cei mai mulți au abandonat-o complet. La ce ne putem aștepta de la elevii lor, deveniți apoi pastorii comunităților noastre, administratori și teologi? Nu veți auzi predici, și nu veți citi articole în revistele noastre, despre ziua ispășirii, când poporul lui Dumnezeu va fi eliberat de povara păcatului, va deveni „plin de toată plinătatea lui Dumnezeu,” va fi sigilat și va trăi în neprihănire, eliberând astfel pe Hristos din oficiul de Mare Preot. Nu veți auzi despre păcătoși făcuți părtași de natură divină. Nici despre ștergerea păcatului sub efectul ploii târzii. Nici despre marea strigare ca rezultat al nunții Mielului. Toate

acestea deoarece adventismul contemporan nu mai crede că Daniel 8:14 este temelia credinței advente.

Nu, starea de despărțire de Dumnezeu, în care ne naștem cu toți, nu va continua până la revenirea lui Hristos. Nici nu va avea loc o revenire a lui Hristos dacă nunta – unirea dintre natura umană cu cea divină (COL 307 - cap. Fără haină de nuntă) – nu are loc. Până când Mireasa nu se pregătește, apreciind hainele de in strălucitor și curat – slava lui Dumnezeu – nu va exista nici o chemare la ospăț – marea strigare – oricât am exersa noi evenimentul, bătând marea, uscatul și internetul spre a face un convertit. Iar învârtirea aceasta de peste o sută de ani în jurul muntelui ar trebui să fie dovada cea mai elocventă că așa stau lucrurile.
